

Arrest

nr. 120 214 van 7 maart 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 1 oktober 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat W. GARDIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 28 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. X van 22 september 2010 het beroep verwerpt.

Op 27 oktober 2010 huwt verzoeker te Oostende met mevr. V.S, van Belgische nationaliteit. Op 9 november 2010 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 17 mei 2011 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 3 mei 2016.

Op 11 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing die een einde stelt aan verzoekers verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is vervolgens ingetrokken op 1 oktober 2013.

Op 1 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 oktober 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: C.

Voornaam: D.

Nationaliteit: Algerije

Geboortedatum: (...)1987

Geboorteplaats: Boubouaou

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, § 1, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is van de echtgenoten of partners.

Uit de gegevens van het administratieve dossier (model 2ter dd. 19.09.2012, model 4 dd. 28.09.2012, vaststellingen van de Lokale Politie Oostende dd. 28.09.2012, brief van de Lokale Politie Oostende dd. 28.09.2012 aan het Oostendse stadsbestuur waarin ze vragen de procedure tot ambtshalve afvoering op te starten) blijkt dat betrokkene op 12.08.2012 de echtelijke woning verliet.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene op 03.12.2012 werd afgevoerd van ambtswege.

Op 03.01.2013 vraagt betrokkene een herinschrijving aan op de S., 8400 Oostende. Op dit adres is tevens een andere vrouw ingeschreven. Betrokkene wordt nooit officieel ingeschreven op dit adres.

Op 17.06.2013 vraagt betrokkene een tweede herinschrijving aan op de O., 8400 Oostende. Tot op heden werd betrokkene ook op dit adres niet officieel ingeschreven.

Momenteel zou betrokkene verblijven op de K., 8660 De Panne. Betrokkene is niet officieel ingeschreven op dit adres.

Zijn wettelijke echtgenote woont nog steeds op het echtelijke adres.

In het kader van beide aanvragen tot herinschrijving legde betrokkene volgende documenten voor:

- een arbeidscontract voor deeltijdse tewerkstelling dd. 23.10.2012, een formulier C4 als bewijs van tewerkstelling in de periode 24.10.2012 - 19.12.2012, loonfiches voor de periode november- december 2012, meerdere dagcontracten voor uitzendarbeid in januari 2013, een 'overeenkomst voor een individuele beroepsopleiding' met de VDAB dd. 14.02.2013, bewijzen van werkloosheidsuitkeringen voor de periode februari - maart 2013, een 'certificaat verworven competenties' dd. 03.06.2013 als bewijs van voltooiing van deze opleiding, een arbeidscontract onbepaalde duur dd. 03.06.2013: het geheel van deze documenten toont aan dat betrokkene werkwilgig is, en bereid is de nodige opleidingen te volgen met het oog op het vinden van een job. Echter, het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien laat de jonge leeftijd en gezondheid van betrokkene toe dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld.

- een attest maatschappelijke oriëntatie (april-juli 2010): aangezien het volgen van een cursus maatschappelijke oriëntatie een verplichting is, toont dit attest niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds op een bijzonder manier geïntegreerd is in ons land.

Gelet op al het voorgaande kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, § 1, 4° van de wet van 15.12.1980 van toepassing is op betrokkene: diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Aangezien de gezamenlijke vestiging van betrokkene en zijn echtgenote geen drie jaar heeft geduurd, kan hij geen beroep doen de uitzonderingssituatie van artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. Als gevolg van deze beslissing wordt ook de aanvraag tot herinschrijving geweigerd.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 42quater, § 1, lid 2 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"II.1.1. De verwerende partij kwam tot de bestreden beslissing op grond van art. 42 quater §1, 4° van de wet van 15 december 1980.

De relevante wettelijke bepaling waarop de bestreden beslissing is gegrond is aldus te vinden in art. 42 quater §1 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet:

" Art. 42quater. [1 § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben; vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

[2 ...]2

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Het recht op verblijf werd door de werende partij aldus beëindigd op grond van de overweging dat er geen gezamenlijke vestiging meer is sinds 3 december 2012.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Welnu de verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing dan wel naar de toepasselijke rechtsgrond terug te vinden in art. 42 quater § 1 lid 1 van de wet van 15 december 1980, doch laat na in de bestreden beslissing over te gaan tot een beoordeling en te voorzien in een motivering omtrent het tweede lid van hetzelfde artikel.

Zoals hoger reeds geciteerd voorziet art. 42 quater § 1 lid 2 van de wet van 15 december 1980 immers uitdrukkelijk:

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

II.1.4 Naar aanleiding van de het voorleggen van heel wat documenten door de verzoekende partij, motiveerde de verwerende partij de bestreden beslissing:

Gelet op al het voorgaande kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42 quater, § 1, 4° van de wet van 15.12.1980 van toepassing is op betrokkene: diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

In de bestreden beslissing wordt aldus zonder dat daar veel woorden worden aan vuilgemaakt, verwezen naar het feit dat de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie en de culturele integratie van betrokkene in het Rijk niet van dien aard zijn om te besluiten tot een machtiging tot verder verblijf van verzoekende partij in het Rijk.

Het moge duidelijk zijn dat een dergelijke motivering geenszins kan volstaan.

Immers, het is duidelijk dat de bestreden beslissing in het kader van de onderzoeksverplichting voorzien in art. 42 quater § 1 lid 2 van de wet van 15 december 1980 enkel voorziet in een motivering omtrent de elementen waarvan zij meent dat deze van aard zijn om de bestreden beslissing te kunnen schragen.

Bovendien, nog afgezien van de vraag of de motieven die wel opgenomen zijn in de bestreden beslissing correct en afdoende zijn, dient te worden vastgesteld dat een aantal essentiële elementen bewust buiten beschouwing worden gelaten.

Naast de motieven opgenomen in de bestreden beslissing voorziet art. 42 quater § 1 lid 2 van de wet van 15 december 1980 immers eveneens uitdrukkelijk dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening gehouden wordt met:

- de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk
- de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong

In de bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de duur van verzoekende partij in het rijk of de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong.

Nochtans, is art. 42 quater § 1 lid 2 van de wet van 15 december 1980 duidelijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op grond van art. 42 quater § 1 "houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met ... "

Er bestaat in hoofdte van het bestuur dan ook een verplichting om met deze elementen rekening te houden. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel op geen enkele wijze dat deze determinerende beide determinerende elementen in overweging werden genomen.

Integendeel, de motivering van de bestreden beslissing verwijst naar de te beoordelen elementen als opgenomen art. 42 quater § 1 lid 2 van de wet van 15 december 1980, doch laat bewust en uitdrukkelijk deze twee elementen weg Dit is uiteraard bijzonder veelzeggend.

Immers, het bestuur is perfect op de hoogte van het feit dat verzoekende partij geen banden meer heeft met zijn land van oorsprong evenals van de duur van zijn verblijf in België. Verzoekende partij diende bovendien reeds een verzoek tot regularisatie krachtens art. 9 bis van de Vreemdelingenwet in, dat werd afgewezen als zijnde zonder voorwerp op het ogenblik dat verzoekende partij zijn verblijfsrecht krachtens art. 40 bis verkreeg.

II.2.5 Het is duidelijk dat de bestreden beslissing dan ook geenszins voldoet aan de formele voorwaarden voorzien in art. 42 quater § 1 lid 2 van de wet van 15 december 1980.

Bovendien kunnen hierdoor de motieven van de bestreden beslissing niet als afdoende worden beschouwd.

Door niet met alle relevante elementen rekening te houden wordt evenzeer het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Zoals Uw Raad reeds herhaaldelijk benadrukte, legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002,nr. 107.624)

II.1.6 Bijzonder opmerkelijk is evenwel dat reeds tegen de eerste beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 11 juli 2013 beroep werd aangetekend bij Uw raad.

Hierop werd de bestreden beslissing ingetrokken op 1 oktober 2013.

Het is evenwel opmerkelijk dat in de nieuwe beslissing die het voorwerp uitmaakt van huidige beroepsprocedure op geen enkele wijze tegemoet gekomen werd aan de middelen die reeds ten overstaan van de beslissing dd. 11 juli 2013 werden geformuleerd.

Verwerende partij blijft dan ook wetens en willens volharden in de boosheid.

II.1.7. De thans bestreden beslissing is dan ook onherroepelijk gevestigd.

Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht, met art. 42 quater § 1 lid 2 van de wet van 15 december 1980 en met het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2 Waar verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht dient te worden opgemerkt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de beëindiging van het verblijfsrecht, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker wordt beëindigd met toepassing van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet.

Artikel 42quater van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3

Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Verzoeker betwist niet dat hij niet meer samenwoont met zijn echtgenote op grond van wie hij een verblijfsrecht had verkregen en dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Aldus is de bestreden beslissing genomen op grond van een correcte toepassing van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt evenwel dat er geen beoordeling is gemaakt en er geen motivering is voorzien omtrent artikel 42quater, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Voormeld artikel bepaalt:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker - en dit wordt niet betwist door verzoeker - in het kader van twee aanvragen tot herinschrijving de volgende documenten heeft voorgelegd:

- een arbeidscontract voor deeltijdse tewerkstelling d.d. 23.10.2012, een formulier C4 als bewijs van tewerkstelling in de periode 24.10.2012 - 19.12.2012, loonfiches voor de periode november- december 2012, meerdere dagcontracten voor uitzendarbeid in januari 2013, een 'overeenkomst voor een individuele beroepsopleiding' met de VDAB d.d. 14.02.2013, bewijzen van werkloosheidsuitkeringen voor de periode februari - maart 2013, een 'certificaat verworven competenties' d.d. 03.06.2013 als bewijs van voltooiing van deze opleiding en een arbeidscontract onbepaalde duur d.d. 03.06.2013.
- een attest maatschappelijke oriëntatie (april - juli 2010).

Verweerder motiveert in de beslissing met betrekking tot de voorgelegde documenten dat de documenten aantonen dat verzoeker werkwillig is en bereid is de nodige opleidingen te volgen met het oog op het vinden van een job. Verzoeker oordeelt in het kader van artikel 42^{quater}, § 1, tweede lid dat een job of inkomen geen afdoende bewijs is van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Daarnaast stelt verweerder dat verzoekers jonge leeftijd en gezondheid hem toelaat ook in zijn land van herkomst tewerkgesteld te worden. In verband met de cursus maatschappelijke oriëntatie stelt verweerder vast dat dit een verplichting is en de cursus toont niet aan dat verzoeker in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren of dat hij reeds op een bijzondere manier geïntegreerd is in België. Verweerder besluit dat rekening houdende met verzoekers leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie, deze niet van aard zijn dat het verdere verblijf van verzoeker in het Rijk erdoor wordt gerechtvaardigd. Waar verzoeker meent dat er geen motivering is met betrekking tot artikel 42^{quater}, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet kan hij aldus niet worden gevolgd, nu uit een eenvoudige lezing van de motieven in de beslissing het tegendeel blijkt. De Raad stelt aldus vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de verplichting die, ingevolge het artikel 42^{quater}, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, op hem rustte.

Verzoeker betoogt verder dat de motivering niet volstaat aangezien bij het beëindigen van het verblijf geen rekening is gehouden met de 'duur van het verblijf' en de 'mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'. Verzoeker meent dat het bestuur perfect op de hoogte is van het feit dat hij geen banden meer heeft met zijn land van oorsprong, evenals van de duur van zijn verblijf in België.

Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 42^{quater}, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet – dat voorziet dat het bestuur bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening dient te houden met de duur van het verblijf in het Rijk, met de leeftijd, met de gezondheidstoestand, met de gezins- en economische situatie, met de sociale en culturele integratie en met de mate waarin de vreemdeling bindingen heeft met zijn land van oorsprong – als dusdanig geen plicht tot motivering omvat. Artikel 42^{quater}, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet voorziet slechts dat bij de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht *“rekening wordt gehouden met”* de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet bepaalt echter geen criteria aangaande de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie, sociale, economische en culturele integratie en de mate van binding met het land van oorsprong, die de verweerder ertoe zouden verplichten om alsnog toegelaten te worden tot verblijf wanneer niettemin de wettelijke voorwaarden voor beëindiging ervan zijn vervuld. Het blijkt dan ook dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het beëindigen van het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie c.q. een Belg, een ruime beoordelingsmarge heeft wat betreft de elementen voorzien in artikel 42^{quater}, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Er kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing wel degelijk een uitgebreide motivering bevat met betrekking tot de humanitaire elementen en dat de verweerder een grondig onderzoek geleverd heeft van de door de verzoeker gevoegde stukken. Verweerder motiveert uitdrukkelijk dat de jonge leeftijd en gezondheid van verzoeker hem toelaten in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld en verder niet blijkt dat hij zich op een bijzondere manier geïntegreerd heeft in het Rijk. Waar verzoeker stelt dat hij geen banden meer heeft met zijn land van oorsprong, zonder dit evenwel aan te tonen en verwijst naar de duur van zijn verblijf in België, doet verzoeker geen afbreuk aan het kennelijk redelijk motief dat hij wegens zijn jonge leeftijd en gezondheid nog kan worden tewerkgesteld in zijn land van herkomst en niet op bijzondere wijze geïntegreerd is in het Rijk. Verzoeker toont aldus met zijn betoog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat deze gegevens op zich geen reden vormen om niet over te gaan tot de beëindiging van zijn recht op verblijf. Ten overvloede merkt de Raad op dat deze beoordeling overigens in overeenstemming is met overweging 23 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG, die in België onder meer bij 42^{quater} van de vreemdelingenwet werd omgezet: *“Verwijdering van burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of openbare veiligheid is een maatregel die personen die zich, op grond van de hun door het Verdrag verleende rechten en vrijheden, daadwerkelijk in het gastland hebben geïntegreerd, ernstige schade kan toebrengen. De mogelijkheid om dergelijke maatregelen toe te passen, dient derhalve conform het evenredigheidsbeginsel te worden beperkt, teneinde rekening te houden met de graad van integratie*

van de betrokken personen, de duur van hun verblijf in het gastland, hun leeftijd, hun gezondheidstoestand, hun familiale en economische situatie en hun bindingen met het land van oorsprong.” De ruime beoordelingsbevoegdheid van verweerder wordt geenszins overschreden door de door verzoeker beweerde lange duur van verblijf in het Rijk en het beweerde gebrek aan banden met zijn land van oorsprong, rekening houdende met de ‘schade’ die een verwijdering of een terugkeer naar het land van herkomst zou berokkenen.

Gelet op de motivering van de bestreden beslissing staat het vast dat verweerder de belangen van verzoeker in aanmerking heeft genomen en verzoeker toont niet aan dat het standpunt van verweerder dat de beëindiging van zijn verblijfsrecht, op basis van de vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met zijn vroegere echtgenote, in functie van wie hij tot een verblijf werd toegelaten, en dat er geen gronden zijn om aan te nemen dat een terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst hem schade zal berokkenen, kennelijk onredelijk is. Het feit dat de beslissing van 11 juli 2013 werd ingetrokken door de gemachtigde van de staatssecretaris en dat de thans bestreden beslissing niet is tegemoetgekomen aan de middelen die ten overstaan van de vorige beslissing werden geformuleerd, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Aan verzoeker werd de mogelijkheid geboden om de stukken die hij nuttig achtte bij de aanvraag tot herinschrijving mee te delen. Verweerder heeft met de door verzoeker aangebrachte stukken rekening gehouden in het kader van artikel 42^{quater}, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Er blijkt derhalve niet dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en bij de bespreking van het voorgaande onderdeel werd reeds vastgesteld dat niet blijkt dat verweerder niet op basis van correcte inlichtingen tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN